

Gabi Frödén

Hemma i mitt hus

BONNIER
CARLSEN

INNEHÅLL

Vinter..... 9

Vår..... 51

Sommar.... 83

Höst..... 119

Vinter

*Åh vad det svider när flyttfåglar flyger
och lämnar oss som blir kvar
då kommer man helt plötsligt ihåg
att vänner är det bästa man har*

Här bor jag. I ett stort gult hus med många fönster. Jag brukar tänka på vårt hus som ett träd. Alla har varsin gren, men vi delar på stammen. Vår gren ligger på mittenvåningen, så vi bor inte högst upp, men inte heller längst ner.

Jag kan höra när någon spolar i toan någonstans, eller när en dörr slår igen i trappuppgången. Det är tryggt på något vis, särskilt när pappa jobbar. För då sitter han på sitt hemmakontor och resten av lägenheten känns tom och tyst. Då skulle man kunna tro att jag var ensamast i hela världen.

När det blir riktigt ensamt går jag ner till Jemima. Hon är min bästa vän här i huset och vi är fåglar ihop. Vi gör allting tillsammans. Målar, klättrar, bygger kojor och när alla vuxna är upptagna brukar vi flyga i Jemimas kök. Vi fladdrar med vingarna och flyger och flyger.

När hennes mamma kommer in i köket sätter hon händer i sidorna och skakar på huvudet.

”Så här ser ut”, säger hon, ”nu får ni hjälpa till att städa.”

Vi kryper på knä och plockar upp allt som ramlat ner. Vi använder våra näbbar och flyger lite försiktigt under bordet.

”Det här är vårt fågelnäste”, säger Jemima viktigt, ”och vi måste hålla ordning här.”

Sedan råkar hon flyga in i en blomkruka.

Den får vi ställa ute på balkongen och när vi står därute kan vi se alla de andra balkongerna i trädet också. Gunilla, som bor en gren upp och som älskar att motionera, brukar skaka en duk över sitt balkongräcke så att det rasar smulor över trädet. För hon gillar att äta kakor också. Nedanför skäller Holger och Hennings hund. Och uppe bland trädkronorna vinkar Georg och hans katter, medan Henrik spelar musik. Det bor så många människor och djur i mitt träd.

Ibland, när pappa jobbar, får jag äta middag hos Jemima. Då får vi hjälpa till att skära med kniv om vi lovar att vara riktigt försiktiga.

En gång skar jag mig lite i fingret. Det blödde och sved. Men Jemimas mamma satte ett plåster på såret och gav mig ett litet kex. Då ville Jemima också skära sig så att hon skulle få ett kex, men hon fick ett i alla fall, om hon lovade att lägga ifrån sig kniven.

Ibland kommer Georg ner och äter hos Jemima, för han är gammal och ensam där han bor högst upp i trädet.

”Så kan vi inte ha det”, säger Jemimas pappa och slevar upp mat på en extra tallrik. ”Ensam och hungrig ska man inte behöva vara.”

Jag och Jemima äter som fåglar och pickar i maten, men då säger Jemimas mamma att vi måste skärpa oss. Vi skärper oss lite, men fladdrar med våra vingar i smyg.

Sedan får vi glass. Fast det är mitt i vintern.

TACK FÖR MATEN
DEN VAR GO
MITT PÅ BORDET
STOD EN KO

Mitt rum är grönt och jag har ett eget tält där jag kan gömma mig och göra vad jag vill. När pappa är inne på sitt kontor och arbetar brukar jag jobba i mitt tält. Jag tittar på viktiga papper, pratar i telefon och skriver på datorn.

”Goddag”, säger jag när Jemima kryper in i tältet. ”vi har väldigt mycket att göra idag.”

”Usch vad stressigt”, säger Jemima och plockar med pappren. ”Jag måste skriva lite på datorn.”

”Men jag har datorn just nu”, säger jag.

”Då går jag och kokar kaffe”, säger Jemima, ”för det dricker man på kontor.”

Vi dricker kaffe och är som vuxna är. Lite stressade och irriterade. Jag gräver fram ett gammalt läppstift som jag fått av Henning och Holgers ena mamma en gång.

Och så plötsligt är vi vuxna och måste ha på oss utejackor och gå fram och tillbaka i rummet och prata i telefon.

När Jemimas mamma kommer flyger vi ut i vardagsrummet och låtsas att vi inte hör att Jemima måste gå hem. Pappa och Jemimas mamma pratar ute i hallen en stund, så vi hinner flyga lite till. Jemimas gröna vingar glittrar.

När Jemima och hennes mamma har gått ser pappa bekymrad ut.

”Gå och borsta tänderna, Lou”, säger han och det gör jag.

Sedan smyger jag in i mitt rum och drar ut min hemliga låda under sängen. Det är en låda med fina saker som jag hittat i vårt träd och på gården. Till exempel en penna som har fyra färger, en grön hatt med fjäder i, en armbandsklocka och en massa annat fint. Jag tycker om att kika på sakerna och fundera över vems dom är. Men det kommer jag nog aldrig få veta.

